

Arrest

nr. 253 093 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 oktober 2019.

1.2. Op 19 oktober 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten. U bent geboren op 20 september 1991 te San Salvador. De eerste dertien jaar van uw leven woonde u in de wijk Apopa in San Salvador. Vervolgens verhuisde u naar de Colonia El Chaco. U woonde steeds bij uw ouders en uw zussen. U studeerde beeldende kunsten aan de universiteit in San Salvador tot in 2015. U heeft deze studie niet afgewerkt. In 2012 begon u te werken als lesgever, u gaf tekenles in een cultuurhuis in Santa Tecla op zaterdag. Sinds 2018 werkte u van maandag tot vrijdag in de boekenwinkel L. C., eigendom van uw zus, in het centrum van San Salvador.

Op 22 februari 2019 werd u op straat in de buurt van de boekenwinkel van uw zus tegengehouden door een bendelid van de Mara Salvatrucha (MS). Hij vroeg u waar u woonde, waar u naartoe ging en of u een bendelid was. U antwoordde op alle vragen. Er kwam een tweede bendelid bijstaan. Ze controleerden uw identiteitskaart en begonnen te bellen om te controleren of de informatie die u hen gaf, correct was. Niemand van hun contactpersonen bleek deze informatie over u te kunnen bevestigen. Het tweede bendelid controleerde of u tatoeages had. De twee bendeleden wilden u meenemen, wat u weigerde. Een bendelid toonde zijn geweer en zei u opnieuw dat u moest verder wandelen. U werd meegenomen naar een nabijgelegen handelsruimte, waar zich nog drie bendeleden bevonden. Er werden nog meer telefoons gepleegd om te achterhalen wie u was, u gaf nog meer informatie over uw familie en uw buurt, maar niemand kon bevestigen dat ze u kenden. De bendeleden wilden u opnieuw meenemen naar een nieuwe plaats. U begon te stappen en werd door een bendelid dat achter u liep geslagen op uw rug, waardoor u op de grond viel. U werd geslagen en geschopt. Plots stopten de bendeleden daarmee en hielpen ze u recht. U werd onder schot gehouden, tot een bendelid telefoon kreeg van iemand die bevestigde dat u de waarheid sprak. U werd gewaarschuwd om hierover niet met de politie te spreken, waarna ze u lieten gaan. U nam de bus terug naar huis. De volgende dag ging u naar de dokter voor uw verwondingen en naar de politie in Santa Tecla om klacht neer te leggen tegen deze bendeleden, aangezien ze ook uw gsm hadden gestolen.

Op 28 februari 2019 kreeg u telefoon van een bendelid van de MS. Hij zei dat hij wist waar u woonde en werkte. U moest 200 dollar storten, anders zouden ze doorgeven aan bendeleden die wijk controleerden waar u woonde, dat u werkte in de wijk van een rivaliserende bende. U zei dat u geen 200 dollar had, waarna u bedreigd werd. U kreeg betaalinstructies en u haakte in. U besloot om bij uw oudste zus S. te gaan wonen in Santa Tecla. U kreeg angstaanvallen en u werd zeer onrustig naar aanleiding van deze gebeurtenissen. U besloot een psycholoog op te zoeken, die u vier keer bezocht.

Op 6 juli 2019 werd uw zus aangesproken door een bendelid van de bende 18, de controlerende bende in de wijk waar uw zus woont. Deze zei tegen uw zus dat u, haar broer, niet welkom was in de wijk omdat u van San Tomas afkomstig was, waar de MS actief is. U besloot terug naar uw ouders te gaan. U kwam weinig buiten en ging samen met uw vader met de auto naar uw werk. Op 10 juli 2019 liep u van uw werk naar het werk van uw vader, toen u merkte dat twee mannen u achtervolgden. Eén van hen herkende u als een bendelid dat u had geslagen in februari. U begon te lopen omdat u zag dat hij u achtervolgde. U liep een drukke straat in om op te gaan in de mensenmassa. U stapte op een willekeurige bus en zag toen dat u niet meer gevolgd werd. Na dit incident besloot u om El Salvador te verlaten. U ging enkel nog werken op zaterdag en kwam verder niet buiten.

Op 22 september 2019 nam u samen met enkele vrienden het vliegtuig naar Panama. U reisde verder met het vliegtuig via Duitsland naar Frankrijk, van waar u de bus naar België nam. U kwam op 27 september 2019 aan in België en u diende hier op 30 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en werkcertificaat. U legt kopieën neer van een werkattest, badge van de universiteit, aanklacht bij de politie, medisch attest van de huisarts, psychologisch verslag en een rapport van de nieuwssite El Faro.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een attest neer van een psycholoog uit El Salvador dd. 14 februari 2020 waarin gesproken wordt over uw angsten en posttraumatische stress (CGVS, p. 21). U legt een attest neer van een huisarts dd. 23 februari 2019 bij wie u werd behandeld voor opgelopen lichamelijke verwondingen (CGVS, p. 5). Deze rapporten volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. U verklaart dienaangaande zelf dat uw medische of psychologische problemen geen obstakel vormen voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft u tevens verklaard dat er volgens u geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure bemoeilijken (vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ dd. 28.11.2019).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

*Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegen uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat u in elkaar werd geslagen en bedreigd door bendeleden omdat ze u niet kenden en ze niet geloofden waar u woonde. De bendeleden lieten u gaan nadat ze geverifieerd hadden dat de informatie die u hen over uzelf gegeven had, bleek te kloppen. Vervolgens probeerden leden van diezelfde bende u af te persen omdat u ging werken in een regio die onder de controle stond van een rivaliserende bende. U hebt hen echter niet betaald, leefde een tijdlang ondergedoken en heeft vervolgens uw land van herkomst verlaten (CGVS, p. 13-17). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de door u aangehaalde feiten **gemeenrechtelijk van aard zijn en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.***

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet wanneer een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een dergelijk risico aannemelijk te maken. Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen.

Wat het door u aangehaalde incident betreft op 22 februari 2019 waarbij u in elkaar werd geslagen en bedreigd door bendeleden omdat ze u niet kenden en ze niet geloofden waar u woonde (CGVS, p. 16-17), dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over dit incident niet overeenkomen met de documenten die u heeft neergelegd ter staving van dit incident. Uit de vertaling van de aanklacht die u bij de politie heeft gedaan en de eerste pagina's van het verslag van de psycholoog, blijkt dat u bij beide instanties verklaard heeft dat de bendeleden op het einde van dit incident zeiden dat ze u nooit meer in die zone wilden zien, anders zouden ze u vermoorden (vertalingen in de blauwe map). Noch tijdens uw interview bij de DVZ, noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u dit element vermeld (vragenlijst CGVS, punt 3; CGVS, p. 13-20), hetgeen vragen oproept bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dienaangaande is het bovendien opvallend dat u na dit incident nog maanden bent blijven werken in diezelfde zone (CGVS, p. 10-11). Indien de bendeleden die de zone van de centrale markt controleerden u daadwerkelijk zouden hebben meegedeeld dat ze u gingen vermoorden als u zich daar nog zou vertonen, is het niet aannemelijk dat u zonder meer nog maanden in diezelfde zone bent blijven werken. Dat u zulke risico's nam, stemt niet overeen met de door u voorgehouden vrees voor de bendeleden. Wat verdere vragen oproept bij uw verklaringen dienaangaande, is de vaststelling dat u slecht in zeer beperkte mate bescherming van uw autoriteiten heeft gezocht. U stelt klacht te zijn gaan neerleggen bij de politie, doch blijkt niet dat u enige initiatief heeft genomen om deze klacht op te volgen (CGVS, p. 17). U blijkt niet meer te zijn teruggekeerd naar de politie om enige navraag over de door u ingestelde klacht te doen (CGVS, p. 17). Dat u geen enkele moeite heeft gedaan om de door u ingediende klacht op te volgen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat de door u aangehaalde incidenten betreffen van na 22 februari 2019, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dienaangaande incoherent en weinig samenhangend blijken te zijn. Er kan door het CGVS dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Dienaangaande wordt opgemerkt dat uw verklaringen bij de DVZ en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet overeenkomen. Zo blijkt dat u verschillende incidenten die u zou hebben meegemaakt in El Salvador, niet vermeld heeft bij de DVZ. Uit de vragenlijst blijkt dat u toen enkel melding heeft gemaakt van de problemen die u in El Salvador op 22 februari 2019 zou gekend hebben (vragenlijst CGVS, punt 3 tot en met 8). U heeft enkel in detail verteld over het incident met bendeleden in februari 2019. U heeft niets vermeld over een telefoon die u een week later zou gekregen hebben waarin u werd afgeperst en waardoor u verhuisde naar uw oudste zus (CGVS, p. 13). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigde u deze verklaring en stelde u dat u niet alle info heeft kunnen vertellen bij de DVZ omdat ze u slechts gevraagd hadden een samenvatting te geven waardoor het voor u nogal moeilijk was om alles te vertellen (CGVS, p. 4). Deze verklaring, dat ze u enkel gevraagd hadden om een samenvatting te geven waardoor u deze elementen niet gemeld heeft, kan in casu niet opgaan als verschoningsgrond. U heeft immers in detail kunnen vertellen over het incident op 22 februari 2019 (vragenlijst CGVS, punt 3). Dat u niet de kans zou hebben gekregen om toe te voegen dat u een afpersingstelefoontje heeft gekregen, is niet aannemelijk. Er werd u bij de DVZ bovendien nog gevraagd naar andere problemen met de autoriteiten, medeburgers of van algemene aard, u heeft steeds "neen" geantwoord (vragenlijst CGVS, punt, p. 7). Toen u afsluitend werd gevraagd of nog iets wou toevoegen, hebt u enkel vermeld dat u nog drie keer bestolen bent geweest op het openbaar vervoer (vragenlijst CGVS, punt 8). U heeft aldus weldegelijk meermaals de kans gekregen om meerdere incidenten te vermelden bij de DVZ, hetgeen u niet gedaan heeft. Ook verklaarde u bij de DVZ vanaf uw dertien jaar tot aan uw vertrek uit het land op 22 september 2019 steeds op hetzelfde adres te hebben gewoond in de Colonia El Chaco (verklaring DVZ, punt 10, p. 6). U heeft bij de DVZ geen enkele keer vermeld dat u enkele maanden bij uw zus zou hebben gewoond. U verklaarde dienaangaande dat u niet wist wanneer u moest vermelden dat u naar uw zus was verhuisd, hetgeen evenmin kan overtuigen aangezien er bij de DVZ wel degelijk naar uw woonplaatsen werd gevraagd (CGVS, p. 4). Dat u ook uw verklaringen aangaande uw woonplaats wijzigt op het CGVS, roept verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is het vreemd dat u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt dat het de eerste gebeurtenis is die u heeft doen vertrekken uit uw ouderlijk huis en dat u om die reden enkel deze gebeurtenis heeft verteld bij de DVZ (CGVS, p. 4), terwijl uit uw latere verklaringen blijkt dat u naar uw zus verhuisd bent naar aanleiding van de afpersingstelefoon, waarvan u geen enkele melding heeft gemaakt bij de DVZ (CGVS, p. 13).

Tevens kunnen uw verklaringen over de afpersingstelefoon die u een week na het incident van 22 februari van bendeleden van de MS zou hebben gekregen, en over de daaropvolgende gebeurtenissen, niet overtuigen. U verklaarde dat de bendeleden die u belden en 200 dollar eisten, wisten wie u was, waar u woonde en waar u werkte (CGVS, p. 13). Ze zouden voor problemen zorgen met de bende in de zone waar u woonde en u doden indien u niet zou betalen (CGVS, p. 13). Het is dan ook uitermate vreemd om vast te stellen dat u nog tot in september 2020 in El Salvador heeft verbleven, zonder dat deze bendeleden hun 200 dollar bij u zijn komen opeisen. U bent van gsm-nummer veranderd en ze hebben u niet meer opgebeld (CGVS, p. 18). Ook uw ouders, waar u op dat moment bij inwoonde, werden nooit gecontacteerd door de bendeleden. Zij werden nooit gebeld, noch werden zij ooit aangesproken door bendeleden. U voegt toe dat niemand van uw familie ooit werd aangesproken (CGVS p. 18-19). Dit is des te opmerkelijker aangezien volgens uw verklaringen bendeleden constant rond uw huis en in de wijk rondhingen (CGVS, p. 19). Indien bendeleden u werkelijk zouden viseren, is het weinig aannemelijk dat ze niet eens de moeite zouden doen om naar uw huis te komen om u te zoeken. Uw verklaart dienaangaande, dat ze enkel een probleem met u hadden en niet met uw familie, een verklaring die in casu geenszins als verschoningsgrond kan dienen (CGVS, p. 19). Indien de bendeleden u zouden viseren omdat u geen gevolg heeft gegeven aan een afpersingstelefoon, is het weinig waarschijnlijk dat ze u niet bij uw familie zouden komen zoeken om dit geld te incasseren. U zegt weliswaar dat een ex-klasgenoot die tot de bende behoorde na uw vertrek uit El Salvador naar u is komen vragen omdat hij u niet meer zag, maar hij bleek genoeg te nemen met de verklaring van uw vader dat u elders was gaan werken (CGVS, p. 19). Indien de bendeleden, die volgens uw verklaringen alles wisten over uw woon- en werkplaatsen, u werkelijk zouden bedreigen en afpersen, is het niet aannemelijk dat zij u nooit op uw woon- of werkplaats zijn komen zoeken en dat ze hebben nagelaten om u te interceperen toen u onderweg was naar uw werk. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u na de afpersingstelefoon nog verschillende maanden op dezelfde twee plaatsen bent blijven werken. Bovendien ligt de boekenwinkel van uw zus vlakbij de centrale markt en dus in dezelfde zone waar de bende waarmee u op 22 februari 2019 problemen had gekregen, het voor het zeggen had (CGVS, p. 19-20).

Tenslotte moet worden opgemerkt dat ook uw gedrag moeilijk in overeenstemming is te brengen met de door u voorgehouden vrees voor de bendeleden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u, ook nadat u op 10 juli 2019 na het verlaten van uw werk bij uw zus merkte dat u werd achtervolgd door een bendelid en hem slechts met de nodige moeite had kunnen afschudden (CGVS, p. 14), u desalniettemin wekelijks het huis van uw ouders bent blijven verlaten om tekenles te gaan geven (CGVS, p. 19). Indien u daadwerkelijk van mening was dat leden van de bende MS, die ook de wijk waar uw ouders wonen controleren, het u op u gemunt hadden en u er anderzijds van overtuigd was dat diezelfde bende niet wist dat u zich sinds begin juli opnieuw in het huis van uw ouders had gevestigd, is het bijzonder roekeloos om elke zaterdag die woning te verlaten om tekenles te gaan geven. Uw verklaring dat u niets te voet deed en dat uw vader u met de wagen naar uw werk bracht, volstaat geenszins ter verschoning van deze merkwaardige vaststelling (CGVS, p. 19). Door u gedurende meer dan twee maanden wekelijks buitenshuis te begeven gaf u de bende immers de mogelijkheid om u weer op het spoor te komen.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt aldus niet dat u heden geviseerd worden door bendeleden in El Salvador.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben louter betrekking op uw identiteit. De attesten over uw werk en uw badge van de universiteit hebben louter betrekking op uw dagelijkse activiteiten in El Salvador. Met betrekking tot de kopie van het medisch attest van uw huisarts en de kopie van het attest van de psycholoog waarin verwezen wordt naar de problemen die u in El Salvador heeft gekend, dient te worden opgemerkt dat een arts/psycholoog weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt kan doen, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische/medische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het nieuwsartikel legt u neer om de algemene toestand in uw land van herkomst aan te tonen en heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie (CGVS, p. 6).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for**

Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Met betrekking tot de uiteenzetting van de feiten citeert verzoeker het feitenrelaas in de bestreden beslissing en stelt dat deze niet ter discussie staan. Hij bevestigt verder dat “hij tijdelijk bij zijn zus is gaan wonen. Net voor hij vertrok uit El Salvador is hij teruggekeerd naar zijn initieel adres. Verzoeker corrigeert ook dat de bendes die hem zochten “in hun regio” niet actief waren in de regio waar hij werkte, zodat hij tekenles kon gaan geven”.

In wat zich aandient als een enig middel, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat “uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt dat het CGVS op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.” Met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de gronden van vervolging, argumenteert hij als volgt. “a) Sociale groep. CGVS legt een cumulatieve voorwaarde op om te kunnen spreken van een sociale groep door het woord ‘en’ en bij de conclusie dat er geen sprake is van het behoren tot een sociale groep in casu het woord ‘aldus’ in vetgedrukt te plaatsen. Dit houdt in dat het CGVS zowel de “protected characteristics” (“leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”) als de ‘social perception’ benadering (de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd) combineert. Volgens UNHCR gaat het echter niet om een cumulatieve maar een alternatieve voorwaarde en dient de kwalificatierichtlijn, waarop artikel 48/3, §4 van de Vreemdelingenwet gebaseerd is, in deze lijn geïnterpreteerd te worden om protection gaps te vermijden “...” (UNHCR comments on the European Commission's proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or stateless persons as beneficiaries of international protection and the content of the protection granted (COM(2009)551, 21 October 2009), 7-8). De motivering van het CGVS waarom er geen sprake is van een sociale groep is vaag en kort.

De conclusie van het CGVS is dat "is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd (...)". Er is echter geen feitelijke redenering over het concrete dossier terug te vinden die ons in staat stelt om na te gaan hoe het CGVS tot deze conclusie is gekomen. Waarom is er bv geen sprake van een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden?". UNHCR stelt in zijn *Guidance Note on Refugee Claims relating to Victims of Organized Gangs*, maart 2010 over sociale groep en slachtoffers van bendege geweld: "... (citaten paragrafen 36 t.e.m. 41) en met betrekking tot (toegeschreven/'imputed') politieke overtuiging "... (citaten paragrafen 31, 45, 46 en 51). Hij stelt vervolgens: "In onderstaande analyse van o.a. T. Boerman, expert bende fenomeen Centraal-Amerika (<https://thomasboerman.academia.edu/>) toont aan dat het geweld gebruikt door bendes t.a.v. de burgers van El Salvador strategisch is, en dus niet puur crimineel en economisch van aard. Het doel van de terreur gezaaid door bendes is het controleren van grondgebied, criminele markten en de bevolking om op deze manier de staat, politiek te beïnvloeden. Boerman bestempelt bendes in El Salvador als politieke actoren die o.a. in staat zijn verkiezingen te sturen en wiens steun gezocht wordt door presidentskandidaten. Uit verschillende bronnen blijkt duidelijk dat bendes de de facto autoriteit zijn die functies gelijkaardig aan deze van de staat uitoefent zoals het innen van belastingen ('afpersing') en die het volledige staatsapparaat heeft ondermijnd. In geval een persoon niet voldoet aan de eisen van de bende, wordt dit gezien als een politieke mening zijnde pro de rechtstaat en tegen de bende. De brutale bestraffing die hierop volgt moet gezien worden binnen een strategisch kader van terreur en controle". Hij citeert vervolgens uit UNHCR, "M. Boulton, *Living in a World of Violence: An Introduction to the Gang Phenomenon*", juli 2011, <https://www.unhcr.org/4e3269629.pdf>, p. 5, 6, 7, 34 en 11) en Dr. Thomas Boerman, "THE SOCIO-POLITICAL CONTEXT OF VIOLENCE IN EL SALVADOR, HONDURAS, AND GUATEMALA, *Immigration Briefings*", oktober 2018, <https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstractid=3376374> (volledig artikel is interessant) "... (p. 3-5, 6-7, 17). Hij stelt dat "Analisten van het Amerikaanse leger beschouwen Centraal-Amerikaanse bendes als 'niet-overheidsactoren' die politieke dominantie willen bereiken door middel van asymmetrische oorlogsvoering". Vervolgens citeert verzoeker M. G. Manwaring, "Street gangs: the New Urban Insurgency, US Army War College, Strategic Studies Institute", March 2005, <http://www.strategicstudiesinstitute.army.mil/pdffiles/pub597.pdf>, (p. v, vi, 4-5, 10-11, 11-12, 14-15, 31). Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat "Op basis van deze analyses is duidelijk dat de voorstelling van daden van bendes in El Salvador ten aanzien van de burgerbevolking als puur crimineel of economisch geïnspireerd te kortzichtig is en berust op een onvolledige analyse van de werkelijke situatie. De daden van bendes zijn wel degelijk politiek geïnspireerd, berusten op een politieke agenda. Volgens Boerman is het concept van respect dat samenhangt met reputatie, een belangrijk element binnen de bendecultuur. Bendeleden gaan tot het uiterste om dit te verzekeren. Het niet respecteren of beledigen van een bendelid, zoals bijvoorbeeld het niet-betalen of het vluchten, wordt daarom op gewelddadige wijze bestraft. Zoniet, zou de reputatie van de bende ondermijnd worden. Ook het land ontvluchten omwille van de vrees voor een bende wordt beschouwd als een belediging en gebrek aan respect." Hij citeert vervolgens uit T. Boerman, *Central American Gang Related Asylum Cases: Background, Leverage Points And The Use Of Expert Witnesses*, immigration daily, <http://www.ilw.com/articles/2009,1215-boerman,shmt>; zie ook UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El-Salvador", 15 maart 2016, <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> (p. 28); OSAC, "El Salvador 2020 Crime & Safety Report", 31 maart 2020, <https://www.osac.gov/Country/ElSalvador/Content/Detail/Report/b4884604-977e-49c7-9e4a-1855725d032e>; Human Rights Watch, "Deported to danger, United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse, 2020", <https://www.ecoi.net/en/file/local/2024872/elSalvador0220> web 0.pdf "... (p. 19, 22, 23, 27, 45, 73, 79); Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, "El Salvador: Information Gathering Mission Report – Part 1. Gangs in El Salvador and the situation of Witnesses and Crime and Corruption", September 2016, <https://www.refworld.org/publisher/IRBC,,SLV,57f7ab794,0.html>; IDMC, "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador", September 2018, <http://www.internal-displacement.org/sites/default/files/inline-files/201809-el-salvador-an-atomised-crisis-en.pdf>, "... (p. 19, 36, 37); Agnes Callamard, United Nations Special Rapporteur for Extrajudicial, Summary or Arbitrary Executions, "El Salvador End of Mission Statement", 5 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22634&LangID=E>; US Department of State, 2019 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador, 11 maart 2020, <https://www.state.gov/reports/2019-country-reports-on-human-rights-practices/el-Salvador/>; Freedom House.

Aangaande het statuut van subsidiaire bescherming citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stellen dat *“Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van voormeld artikel 48/4 §2, b - zie voormeld.”*

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de bestreden beslissing en de pro deo aanstelling raadvrouw toe.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 26 maart 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 ([hyperlink](#)) en COI Focus: *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 ([hyperlink](#)), *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 ([hyperlink](#)).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoeker om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn moet normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek indienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkervijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn originele paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neerlegt. De Raad acht zijn Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, genoegzaam bewezen. Verder legt verzoeker nog documenten neer met betrekking tot zijn werk (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 4 en 5) en een badge van de universiteit. Deze documenten tonen aan dat verzoeker werkte en aan de universiteit studeerde wat niet wordt betwist door verwerende partij en als dusdanig niet ter discussie staat. Wat betreft het rapport van de nieuwssite El Faro, stelt de Raad vast verzoeker hierover toelicht tijdens het persoonlijk onderhoud dat het om een onderzoek gaat *“dat gevoerd wordt door een digitale krant, spreekt van onderhandelingen tussen de regering en huidige leiders van de bendes”*; dat hijzelf daarin niet vermeld wordt en dit neerlegt om de huidige politieke toestand in zijn land van herkomst te schetsen (notities PO, p. 6). Verder legt verzoeker nog kopieën neer van een medisch attest van zijn huisarts, een aangifte bij de politie in Santa Tecla dd. 25 februari 2019 en een psychologisch verslag dd. 14 februari 2020. De Raad stelt vast dat deze documenten betrekking hebben op verzoekers vluchtrelaas maar dat het enerzijds kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan waardoor er slechts relatieve bewijswaarde aan kan worden gehecht en anderzijds deze documenten op zich niet volstaan om er een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker uit af te leiden.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat noch uit de door verzoeker neergelegde documenten, noch uit diens verklaringen blijkt dat de psychologische problemen die hij zou kennen of gekend hebben, van die aard zijn of waren dat hij daardoor niet in staat zou zijn geweest om aanspraak te maken op zijn rechten of te voldoen aan zijn verplichtingen zoals voorzien in de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker zelf verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn medische of psychologische toestand het persoonlijk onderhoud niet bemoeilijken op dat ogenblik (notities PO, p. 6) en dat hij in de vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden ook verklaart dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure bemoeilijken (zie administratief dossier, vragenlijst bijzondere procedurele noden). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing dan ook op goede gronden motiveert dat *“U legt een attest neer van een psycholoog uit El Salvador dd. 14 februari 2020 waarin gesproken wordt over uw angsten en posttraumatische stress (CGVS, p. 21). U legt een attest neer van een huisarts dd. 23 februari 2019 bij wie u werd behandeld voor opgelopen lichamelijke verwondingen (CGVS, p. 5). Deze rapporten volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. U verklaart dienaangaande zelf dat uw medische of psychologische problemen geen obstakel vormen voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft u tevens verklaard dat er volgens u geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure bemoeilijken (vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ dd. 28.11.2019). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze pertinente motieven niet betwist.

5.4. Daargelaten de vraag of de door verzoeker voorgehouden feiten en vrees voor de bendes in Santo Tomas en Santa Tecla verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad, na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting vast dat verzoeker de door hem beweerde problemen met de bendes niet aannemelijk maakt en dat aan zijn verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Zo stelt de Raad met betrekking tot het eerste beweerde incident dat zou hebben plaatsgevonden op 22 februari 2019 vast dat zijn verklaringen die hij aflegde bij de aangifte bij de politie waarvan hij een kopie neerlegt, niet overeenstemmen met de verklaringen die hij hierover aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS. Zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt, verklaarde verzoeker noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch bij het CGVS dat de bendeleden, nadat zij informatie hadden gekregen waaruit bleek dat hij hen toch de waarheid had verteld over zijn woonplaats, dat zij hem daar nooit meer wilden zien of dat zij hem anders zouden vermoorden, zoals wel is vermeld in de aangifte bij de politie die hij over dit incident indiende (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2 - vertaling aangifte-akte politie, p. 4). Het gegeven dat hij hierover niets vermeldt tijdens het persoonlijk onderhoud, terwijl hij wel verklaart dat zij hem zeiden dat hij niets aan de politie mocht vertellen, wat ook wordt vermeld in de aangifte bij de politie, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeker. Het gaat immers om zeer ernstige bedreigingen aan het adres van verzoeker en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker deze niet zou vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het CGVS, indien zij daadwerkelijk zouden geuit zijn. Ook het verslag van de psycholoog die door verzoeker wordt neergelegd, vermeldt dat de bendeleden zeiden dat *“we willen je niet meer terugzien in deze zone en als je naar de politie gaat, maken we je af”* (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1 – vertaling psychologisch verslag, p. 4). Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het verslag door de psycholoog dat door verzoeker wordt neergelegd werd afgeleverd op 14 februari 2020, toen verzoeker al bijna zes maanden in België verbleef, niet vermeldt wanneer verzoeker bij deze psycholoog op consultatie ging, en naast een zeer summiere omschrijving van de reden van de raadpleging en zijn *“relevante biografische gegevens”* onder de sectie *“beknopte medische geschiedenis en huidige staat”* een verslag bevat van verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerde incidenten en ook waar het verslag verwijst naar verzoekers gemoedstoestand dit uitsluitend is gebaseerd op verzoekers verklaringen hierover. Wat het door verzoeker neergelegde medisch attest van zijn huisarts betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker hierover verklaart dat hij na het incident op 22 februari 2019 naar zijn huisarts ging zodat hij zijn toestand zag (notities PO, p. 5).

De Raad wijst er op dat een arts of psycholoog vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; en dat rekening houdend met zijn bevindingen de arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen; maar dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2468). De neergelegde attesten zijn dan ook geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker klacht neerlegde bij de politie op 25 februari 2019 en dat hij na het incident van 22 februari, waarbij hij volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk werd geschopt en met een wapen werd bedreigd en werd gezegd dat hij niets aan de politie mocht vertellen, en - volgens de aangifte bij de politie - hij zich ook niet meer in die zone mocht vertonen, nog tot 10 juli 2019 bij zijn zus werkte en tot 21 september 2019 op zaterdag tekenles gaf. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij door de bendeleden op 22 februari 2019 werd tegengehouden door bendeleden van MS dichtbij zijn werk en dat hij verklaart dat hij daarmee de boekenwinkel van zijn zus bedoelt (notities PO, p. 15). Hieruit blijkt dat verzoeker, nog maandenlang na het incident op 22 februari 2019 bij zijn zus bleef werken maar dat hij verder door de bendeleden al die tijd ongemoeid werd gelaten. Indien de bendeleden werkelijk verzoeker viseerden en hem zouden gezegd hebben zich daar niet meer te vertonen, is het niet aannemelijk dat, gezien de ernst van de beweerde mishandeling door de bendeleden en de geuite bedreigingen, hij al die tijd kon blijven werken bij zijn zus zonder verder lastig gevallen te worden. Dat hij ondertussen verhuisd was naar zijn zus doet hieraan geen afbreuk, nu hij zich vijf dagen per week in elk geval van het huis van zijn zus naar de boekenwinkel moest verplaatsen en zich dus in het door de bende MS gecontroleerde gebied moest begeven. Ook de door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling doen geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zich vijf dagen per week in door bende MS gecontroleerd gebied moest begeven en hij na 22 februari 2019 daarbij verder niet fysiek benaderd werd door de bendeleden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de beweerde afpersing via de telefoon door de bendeleden van MS en de daaropvolgende bedreigingen door de bendeleden niet aannemelijk maakt. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: *U verklaarde dat de bendeleden die u belden en 200 dollar eisten, wisten wie u was, waar u woonde en waar u werkte (CGVS, p. 13). Ze zouden voor problemen zorgen met de bende in de zone waar u woonde en u doden indien u niet zou betalen (CGVS, p. 13). Het is dan ook uitermate vreemd om vast te stellen dat u nog tot in september 2020 in El Salvador heeft verbleven, zonder dat deze bendeleden hun 200 dollar bij u zijn komen opeisen. U bent van gsm-nummer veranderd en ze hebben u niet meer opgebeld (CGVS, p. 18). Ook uw ouders, waar u op dat moment bij inwoonde, werden nooit gecontacteerd door de bendeleden. Zij werden nooit gebeld, noch werden zij ooit aangesproken door bendeleden. U voegt toe dat niemand van uw familie ooit werd aangesproken (CGVS p. 18-19). Dit is des te opmerkelijker aangezien volgens uw verklaringen bendeleden constant rond uw huis en in de wijk rondhingen (CGVS, p. 19). Indien bendeleden u werkelijk zouden viseren, is het weinig aannemelijk dat ze niet eens de moeite zouden doen om naar uw huis te komen om u te zoeken. Uw verklaart dienaangaande, dat ze enkel een probleem met u hadden en niet met uw familie, een verklaring die in casu geenszins als verschoningsgrond kan dienen (CGVS, p. 19). Indien de bendeleden u zouden viseren omdat u geen gevolg heeft gegeven aan een afpersingstelefoon, is het weinig waarschijnlijk dat ze u niet bij uw familie zouden komen zoeken om dit geld te incasseren. U zegt weliswaar dat een ex-klasgenoot die tot de bende behoorde na uw vertrek uit El Salvador naar u is komen vragen omdat hij u niet meer zag, maar hij bleek genoeg te nemen met de verklaring van uw vader dat u elders was gaan werken (CGVS, p. 19). Indien de bendeleden, die volgens uw verklaringen alles wisten over uw woon- en werkplaatsen, u werkelijk zouden bedreigen en afpersen, is het niet aannemelijk dat zij u nooit op uw woon- of werkplaats zijn komen zoeken en dat ze hebben nagelaten om u te intercepteren toen u onderweg was naar uw werk. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u na de afpersingstelefoon nog verschillende maanden op dezelfde twee plaatsen bent blijven werken. Bovendien ligt de boekenwinkel van uw zus vlakbij de centrale markt en dus in dezelfde zone waar de bende waarmee u op 22 februari 2019 problemen had gekregen, het voor het zeggen had (CGVS, p. 19-20). Tenslotte moet worden opgemerkt dat ook uw gedrag moeilijk in overeenstemming is te brengen met de door u voorgehouden vrees voor de bendeleden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u, ook nadat u op 10 juli 2019 na het verlaten van uw werk bij uw zus merkte dat u werd achtervolgd door een bendelid en hem slechts met de nodige moeite had kunnen afschudden (CGVS, p. 14), u desalniettemin wekelijks het huis van uw ouders bent blijven verlaten om tekenles te gaan geven (CGVS, p. 19). Indien u daadwerkelijk van mening was dat leden van de bende MS, die ook de wijk waar uw ouders wonen controleren, het u op u gemunt hadden en u er anderzijds van overtuigd was dat diezelfde bende niet wist dat u zich sinds begin juli opnieuw in het huis van uw ouders had gevestigd, is het bijzonder roekeloos om elke zaterdag die woning te verlaten om tekenles te gaan geven.*

Uw verklaring dat u niets te voet deed en dat uw vader u met de wagen naar uw werk bracht, volstaat geenszins ter verschoning van deze merkwaardige vaststelling (CGVS, p. 19). Door u gedurende meer dan twee maanden wekelijks buitenshuis te begeven gaf u de bende immers de mogelijkheid om u weer op het spoor te komen. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt aldus niet dat u heden gevisieerd worden door bendeleden in El Salvador.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer voert met betrekking tot de in bestreden beslissing vastgestelde en door de Raad pertinent bevonden omissies en ongerijmdheden in het licht van de beschikbare landeninformatie. Bovenstaande vaststellingen volstaan dan ook voor de Raad om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerde bedreigingen en afpersingspoging door bende MS.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

5.5. Indien, zoals *in casu*, verzoekers relaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is een onderzoek naar de materiële voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus niet langer noodzakelijk. Verzoekers algemene betoog, onder verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot El Salvador alsook UNHCR richtlijnen, dat de motivering van het CGVS waarom er geen sprake is van een sociale groep vaag en kort is, dat een expert bendenomeen Centraal-Amerika aantoonde dat het geweld van bendes t.a.v. burgers van El Salvador strategisch is en niet puur crimineel van aard; dat de daden van bendes wel degelijk politiek geïnspireerd zijn en op een politieke agenda berusten, is dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er op dat het aan verzoeker is om aan de hand van concrete elementen de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot een algemeen betoog met betrekking tot de *nexus* tussen het bendegeweld in El Salvador en de criteria in de Vluchtelingendefinitie en het louter citeren van academische artikelen en landenrapporten zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de voorgehouden bedreigingen door bende MS in El Salvador niet aannemelijk maakt. In zoverre verzoeker in algemene zin verwijst naar het bendegegeweld dat iedereen kan treffen, dient te worden benadrukt dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde aan te tonen. Verzoeker dient dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijft wat dit betreft in gebreke.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

De door verzoeker aangehaalde informatie bevestigt dat de bendes zich schuldig maken aan moorden op door hen geviseerde burgers en dat zij een verregaande impact hebben op het dagelijkse leven van zij die in door hen gecontroleerde wijken wonen en werken en dat de territoriale controle van de bendes leidt tot het inperken van de bewegingsvrijheid van bewoners. Nergens uit deze landeninformatie blijkt echter dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin blijkt hieruit dat andere methoden of tactieken worden gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Dat het bendegekweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hiearaan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET